

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ПОЧЕТНО МЯСТО

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Разбирателството между Мати и Гроувър Кливлънд Макдоналд бе нещо изключително и прекрасно... всеки от двамата знаеше какво желае другият; за всеки от тях желанието на другия бе като свое. Не демонстрираха обич, ала бяха привикнали еди към друг. Познаваха навиците си и мълчаливо търпяха дребните недостатъци.

Както си е съвсем нормално, Макдоналд проявяваше подчертан интерес към великия мъж, чието име носеше. Неговият рожден ден и юбилеят на сватбата му съвпадаха с рождения ден на президента Кливлънд. С Мати се бе запознал чрез баща ѝ; него пък срещна заради това, че бе написал великолепна биография на Гроувър Кливлънд.

Макдоналд беше дребен и кротък човечец, олицетворение на добродушието. Като телеграфист, той от години насам работеше в неделя и почиваше във вторник. С Мати си имаха почти всичко, което желаеха — тоест не твърде много. Пестяха, за да не разчитат на стари години само на пенсията; имаха собствена къщичка, две хиляди долара в банката, с които не бяха съвсем наясно какво да правят, и имаха... себе си.

През един ясен мартенски вторник излязоха на разходка. Изглеждаха чудесно, сякаш на света нямаше никой друг освен тях. От шумния, забързан търговски квартал тръгнаха по улица, оградена от достолепни магазини с астрономически наеми и притежаващи свръхестествената способност да оцеляват от една-две продажби месечно. Картинни галерии, антикварни магазини, кожени изделия... всеки от тях изпълнен с дискретно великолепие, достъпно само за посветените.

Едновременно я зърнаха да ги гледа от мекото кадифе на една витрина — щампа на Гроувър Кливлънд, прекрасна, леко пожълтяла, точна до микроскопични подробности. Беше голяма и очевидно стара. С безмълвно единодушие Мати и Гроувър влязоха в магазина, където продавачът ги посрещна без да бърза. Изглеждаше уморен, без да е работил.

— Да, господине, щампата е от 1872 година. Да, дело е на... — Мати и Гроувър занемяха от искрено страхопочитание пред името на гравьора. — Не, госпожо, има само три екземпляра. Единият в Капитолия, другият в музея Метрополитън. Истинска рядкост. Цената ли? Хиляда долара, господине.

Кимнаха, благодариха и излязоха пак да погледат. Усмивка ли бе това по благородното, мъдро лице? Мати и Гроувър се спогледаха. Той разбра какво иска тя, тя разбра какво иска той и двамата едновременно взеха мълчаливо решение. Идният понеделник бе рожден ден за Гроувър Кливлънд и Гроувър Макдоналд, както и юбилей на тяхната сватба.

На другия ден, сряда, Гроувър се прибра десет минути по-късно от обикновено с мъничко, плоско пакетче. Докато Мати шеташе в кухнята, Гроувър влезе в хола, свали вехтия портрет на чичо Хауърд от почетното място над камината и закачи вместо него миниатюрна гравюра на Гроувър Кливлънд. беше далеч по-малка от онази на витрината, ала също тъй точна. Дребничко, съвършено произведение... Гроувър Макдоналд притежаваше скромно, ала могъщо артистично чувство.

— О! — възкликна Мати, когато влезе. — Прекрасно портретче, но толкова мъничко.

И наистина изглеждаше мъничко сред необятния кремав простор на стената.

— Ще свърши работа — сериозно отвърна Гроувър, — докато намерим нещо по-добро.

И се усмихна.

Най-сетне настана славният ден. Гроувър нетърпеливо чакаше да се прибере; Мати също. Когато той влезе, тя го чакаше край вратата. целуна я, а тя го прегърна и побърза да го поведе към хола. Там, над камината, висеше щампата от витрината.

Двамата стояха безмълвни и гледаха; Мати все тъй радостно изумена, откакто я закачи — смаяна, че толкова съвършено подхожда на стаята; Гроувър още по-изумен.

— О, Мати... Мати, това е... просто нямам думи! — И след миг той добави: — Скъпа, какво направи с портретчето?

Тя се подсмихна.

— Като видях как стои големият, веднага разбрах, че за миниатюрата тук повече няма място. Хвърлих я в печката.

— Ти...

Гроувър тежко седна и се загледа във великолепната щампа. Да й каже ли? Да каже ли, че бе решил да купи голямата щампа... че изтегли от банката хиляда долара, без да подозира, че тя също ще

тегли? Да ѝ каже ли, че след работно време нямаше как да отскочи до магазина, затова закачи... портретчето до вторник? Не, не можеше да ѝ каже. Нали искаше да плати хиляда долара за щампата? Е, заплати ги. Онзи портрет, който бе изгорила — мъничкият — беше сгънато листче хартия с лика на Гроувър Кливлънд в овална рамка... ликът на Гроувър Кливлънд върху банкнота от хиляда долара!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.